

Από τον Σταυρό και το Πάθος στην Ανάσταση

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τούτες τις δυσκολεμένες μέρες, που περνάει ολόκληρος ο άνθρωπος (ανθρωπότητα), ίσως να έχει την ανάγκη να θυμηθεί και να ακουμπήσει, για λίγο κάτω το σταυρό του, για να ξεποστάσει, οι λόφοι ολόγυρα γιόμισαν σταυρούς, με άγνωστους και άμορφους σταυρωμένους, κάποιιοι από αυτούς υπομένουν ειρηνικά σφίγγοντας τα δόντια στο ανείπωτο πόνο, άλλοι φωνάζουν άγρια με αποκοτιά περίσσια, και είναι και εκείνοι που ξεστομίζουν βλαστήμιες βαριές, κατά Θεού και ανθρώπων.

Οι στιγμές φαντάζουν να κόλλησαν κάπου, δίχως να κυλούν διόλου, κάνοντας το μαρτύριο αβάσταχτο και ατελείωτο.

Τα παιδιά του ανθρώπου και πάλι είναι καρφωμένα, ακίνητα, ανήμπορα σε κάποιο σταυρό συμφερόντων, προσωπικών ξαστοχημάτων, αδικίας, πόνου και απελπισίας.

Στον απέναντι λόφο φαντάζουν μόνο τρεις σταυροί, ζερβά και δεξιά των δυο κακούργων και στη μέση, απλώνει τα χέρια καρφωμένα Εκείνος, που αγάπησε και αγαπάει δίχως όρους και όρια, ακόμα και τους δημίους και καρφωτές Του, ο μοναδικός και ανεπανάληπτος «Υιός του Ανθρώπου».

Το αίμα πηγμένο γύρω από τα καρφιά, ο πυρετός να καίει το σώμα και ο πόνος να σπαράζει τα σωθικά, αλλά το πρόσωπο ειρηνικό, να χαρίζει απλόχερα συχώρηση και αγάπη στους πάντες.

Είναι νωρίς τάχα να προσδοκάς ανάσταση, ενώ πονάς, ενώ σφαδάζεις δίκαια ή άδικα πάνω σε κάποιο σταυρό; μα τι αξία μπορεί να έχει τώρα πια η δικαιοσύνη, αφού σκόρπισε και διαλύθηκε κάτω από το φως της αναστάσιμης αγάπης.

Κάποιοι, «δεδιωγμένοι» και «πτωχοί τω πνεύματι» επιμένουν, σε πείσμα των καιρών να προσδοκούν ανάσταση νεκρών και ζωή του μέλλοντος αιώνος...

Μα είναι λίγοι!!! Έ και τι πειράζει.

Μα είναι «τρελοί»!!! Ποιος είπε πως η συνάντηση μαζί Του, δεν προϋποθέτει κάποιου είδους τρέλα.

Αντικριστά «πρόσωπο» προς «πρόσωπο», τα Ουαί με τους Μακαρισμούς

η υποκρισία με την αυθεντικότητα

το ψέμα με την αλήθεια

ο θάνατος με τη ζωή

η απελπισία με την ελπίδα

απλώνεις το χέρι σου και διαλέγεις, μαζί Του ή μακριά Του.

Μετά το σταυρό και το πάθος, η Ανάσταση γίνεται κατάσταση, τόπος και τρόπος υπέρβασης του θανάτου, νικηφόρο όπλο κατά του μισό-καλου διαβόλου και των παραγώγων του. Αναδεικνύεται έτσι περίτρανα, πως η Ζωή δεν είναι εδώ, αλλά αποκτάει εγκυρότητα και αυθεντικότητα μόνο μέσα από το αναστάσιμο πέραςμα, σε κάθε άλλη περίπτωση παραμένει σκιά, μάταιη ψευδαίσθηση και θανατερή οφθαλμαπάτη.

Ανάσταση σημαίνει σηκωμός από ασφάλειες, συμβιβασμούς και βεβαιότητες,

οριστική ρήξη με το παλαιό, το χοϊκό, το κίβδηλο και το πεπερασμένο χώρο-χρονικά.

Ανάσταση σημαίνει τρόπος υπέρβασης της φθοράς και του θανάτου.

Ο Σταυρός και το Πάθος σηματοδοτούν έντονους αγώνες και υπαρξιακές αγωνίες με όραμα κάποια Ανάσταση, σε προσδοκώμενη ή απροσδόκητη στιγμή, με

μυροφόρες ή χωρίς, λεπτομέρειες δίχως ειδικό βάρος, αφού αυτό που έχει σημασία, είναι τη στιγμή που ανασταίνεσαι από τον προσωπικό σου τάφο, να σου κρατάει το χέρι Εκείνος και να σε ανασηκώνει, ενώ εσύ ταυτόχρονα θα πατάς και θα συντρίβεις τα πάθη και τα λάθη σου, σπάζοντας τα δεσμά που σε κρατούσαν αιχμάλωτο στο χθες, στο σκοτάδι και την απελπισία.

Καλή και ζωοφόρο Ανάσταση.

του π.Δημητρίου Θεοφίλο

Πηγή: amen.gr